

CHÂN LÝ LÀ ĐẤT KHÔNG LỐI VÀO

VIỆC GIẢI TÁN DÒNG TU NGÔI SAO

Dòng tu Ngôi Sao Phương Đông thành lập năm 1911 nhằm công bố sự giảng lâm của Đạo Sư Thế Giới. Krishnamurti được phong làm thủ lĩnh của dòng tu. Ngày khai mạc cuộc Trại Ngôi Sao hàng năm ở Ommen, Hà Lan, ngày 2 tháng 8 năm 1929, trước ba ngàn thành viên dự trại, Krishnamurti giải tán dòng tu. Dưới đây là toàn văn bài nói chuyện của ông trong dịp này:

Sáng nay, chúng ta sẽ thảo luận việc giải tán Dòng Tu Ngôi Sao. Nhiều người sẽ hài lòng và những người khác sẽ cảm thấy buồn bã. Việc này không mang tính cách hân hoan hoặc buồn bã vì đó là việc không tránh được, như tôi sắp sửa giải thích.

Các bạn chắc nhớ câu chuyện con quỉ và một người bạn của nó cùng đi xuống phố. Cả hai thấy đằng trước họ một người cúi xuống đất lượm cái gì đó, nhìn cái đó và đút nó vô túi mình. Người bạn nói với con quỉ: “Người kia lượm cái gì vậy?” “Anh ta lượm một mảnh của Chân Lý”, con quỉ nói. “Thế thì đó là việc rất tệ hại cho người”, người bạn nói. “Ồ không, chẳng tệ hại chút nào cả”, con quỉ trả lời, “Tôi sắp sửa để cho anh ta tổ chức cái mảnh đó”

Tôi xác nhận rằng Chân Lý là đất không có lối vào, các bạn không thể tiếp cận nó bằng bất cứ lối vào nào, bất cứ tôn giáo nào, bất cứ tông phái nào. Đó là quan điểm của tôi và tôi trung thành với quan điểm đó tuyệt đối và vô điều kiện. Chân Lý – vốn không giới hạn, không điều kiện, không thể tiếp cận bằng bất cứ lối đi nào – không thể bị tổ chức, cũng không nên thành lập bất cứ tổ chức nào để dẫn đường hoặc để thúc ép người ta theo bất cứ con đường cá biệt nào. Nếu đầu tiên các bạn hiểu điều này thì kể đó các bạn sẽ thấy việc tổ chức một tín ngưỡng là bất khả biết bao. Tín ngưỡng thì thuần khiết và là một việc cá nhân và các bạn không thể và không được tổ chức nó. Nếu các bạn làm như thế, nó trở nên chết cứng, cô kết; nó trở thành tín điều, tông phái, tôn giáo, áp đặt lên những người khác. Chân lý (vì thế) bị thu hẹp lại, làm đồ chơi cho những người yêu đui, cho những người chỉ bắt mắt thoáng qua. Chân Lý không thể bị hạ xuống mà đúng ra là cá nhân phải nỗ lực tiến lên nó. Các bạn không thể đem đỉnh núi xuống thung lũng. Nếu muốn lên tới đỉnh núi, các bạn phải vượt qua thung lũng, trèo dốc, không sợ hãi các vách dựng đứng nguy hiểm. Các bạn phải leo tới Chân Lý, Chân Lý không thể “bước xuống” hoặc tổ chức hóa cho các bạn. Phúc lợi bằng ý tưởng được lưu giữ chủ yếu là nhờ các tổ chức nhưng các tổ chức chỉ đánh thức phúc lợi từ bên ngoài. Phúc lợi không phát sinh từ tình yêu Chân Lý vì Chân Lý mà phát sinh bởi một tổ chức, thì phúc lợi đó không có chút giá trị nào. Tổ chức trở thành một bộ khung và các thành viên của nó có thể tùy nghi thích ứng mình vào đó. Họ không còn phấn đấu đi theo Chân Lý hoặc trèo lên đỉnh núi mà họ chỉ khoét lấy cho mình một lỗ hốc để chính tay mình hoặc phó cho tổ chức đặt mình vào lỗ đó và cho rằng qua đó, tổ chức sẽ dẫn họ đến Chân Lý.

Vậy đó là lý do đầu tiên, theo quan điểm của tôi, tại sao nên giải tán Dòng Tu Ngôi Sao. Bất chấp việc này, các bạn hẳn có thể thành lập các Dòng Tu khác, các bạn hẳn sẽ tiếp tục tùy thuộc vào các tổ chức đang tìm kiếm Chân Lý. Tôi không muốn tùy thuộc bất cứ tổ chức tinh thần nào, các bạn hãy hiểu cho điều này. Tôi hẳn sẽ dùng đến một tổ chức mang tôi về Luân Đôn, thí dụ vậy; nhưng đó là một loại tổ chức hoàn toàn khác biệt, hoàn toàn có tính cách máy

móc như nhà bưu tín hoặc bưu điện. Tôi sẽ dùng xe cộ hoặc tàu bè đi đó đi đây; những cái đó là máy móc vật chất, không chút nào dính dáng tới trạng thái tâm linh. Thêm nữa, tôi xác nhận rằng không một tổ chức nào có thể dẫn đường con người tới trạng thái tâm linh. Nếu một tổ chức được lập ra vì mục đích ấy, nó trở thành một cái nặng, một yếu kém, một câu thúc và hẳn làm cá nhân què quặt và ngăn chặn cá nhân không trưởng thành, không xây dựng tính độc đáo của mình, cái thuộc về Chân Lý tuyệt đối, không điều kiện, cái nằm sẵn đó để tự bản thân ta khám phá. Như thế, đó thêm là lý do tại sao tôi, kẻ ngẫu nhiên làm thủ lãnh của Dòng Tu, quyết định giải tán Dòng Tu. Không ai thuyết phục tôi về quyết định này.

Đây không là một hành động cao cả, vì tôi không muốn có đệ tử, và tôi có ý như thế. Hễ giây phút nào các bạn theo ai thì phút giây ấy các bạn ngưng theo Chân Lý. Tôi không quan tâm xem các bạn có chú ý tới điều tôi nói hay không. Tôi muốn làm một điều có tính cách nhất định trên thế giới này và tôi sắp làm điều đó với sự tập trung kiên định. Bản thân tôi quan tâm tới việc cốt yếu độc nhất đó là sao cho con người giải thoát. Tôi khao khát giải phóng con người khỏi mọi chiếc lồng, khỏi mọi sợ hãi và không mưu tìm một tôn giáo, một tông phái mới, cũng không xây dựng lý thuyết mới, triết thuyết mới. Thế thì tất nhiên các bạn sẽ hỏi tôi tại sao tôi lại đi khắp thế giới, liên tục phát biểu. Tôi sẽ nói cho các bạn biết lý do nào tôi làm như thế: không phải vì tôi muốn có sự theo mình, không phải vì tôi muốn có một nhóm đặc biệt gồm các môn đệ đặc biệt. (Người ta thích biết chừng nào được khác biệt với đồng môn, tuy sự phân biệt đó của họ có thể là khô hài, phi lý và tầm thường: tôi không muốn khuyến khích sự phi lý ấy). Tôi không có môn đệ, không có tông đồ cả ở chốn thế tục lẫn cảnh giới tâm linh.

Sức quyến rũ của tiên tài cũng như sự thèm muốn sống đời tiên nghi không thu hút tôi. Nếu muốn theo đuổi cuộc sống tiên nghi tôi đã không đến dự trại hoặc sống ở xứ sở ẩm ướt này! Tôi nói thẳng thắn vì tôi muốn việc này được dứt khoát giải quyết một lần rồi thôi.

Một phóng viên báo chí phỏng vấn tôi, đánh giá lớn lao hành động giải tán một tổ chức có hàng ngàn thành viên. Với người ấy đó là một hành động lớn lao vì người ấy nói: “Sau đó ông sẽ làm gì? Ông sẽ sống như thế nào? Ông sẽ không có ai theo, người ta không còn lắng nghe ông”. Nếu chỉ có năm người lắng nghe, sống, hướng mặt tới vĩnh cửu là đủ. Lợi ích gì khi có hàng ngàn người mà không ai am hiểu, những người hoàn toàn trân trọng ghi sâu các tiên kiến, những người không muốn cái mới, đúng hơn muốn diễn dịch cái mới cho thích hợp với cái tôi cần cỗi, mù mẫn của họ? Nếu tôi phát biểu có mạnh dạn thì xin đừng hiểu lầm tôi; tôi làm thế không phải là thiếu lòng từ bi. Nếu các bạn đến một bác sĩ để được giải phẫu, người bác sĩ ấy trong khi tiến hành mổ xẻ làm đau đớn bạn thì có phải là người ấy chẳng tử tế? Vậy, bằng một cách giống như thế, nếu tôi có nói thẳng thắn thì đó không phải là thiếu lòng thương cảm chân tình mà ngược lại.

Như tôi đã nói, tôi chỉ có một mục đích: sao cho con người tự do, thúc giục con người hướng tới giải thoát; giúp con người phá vỡ mọi giới hạn để chỉ riêng hành động đó cũng đã cho con người hạnh phúc vĩnh cửu, cho con người sự nhận biết không bị điều kiện hóa bản ngã của mình.

Vì tôi không bị điều kiện hóa, tự do toàn bộ - không phải chỉ một phần, không tương đối, nhưng toàn bộ Chân Lý là vĩnh cửu – tôi ao ước những ai tìm cách thấu hiểu tôi, đều được tự do, không đi theo tôi, không từ tôi dựng lên chiếc lồng mà sẽ trở thành tôn giáo, tông phái. Thà là họ được giải phóng khỏi mọi sợ hãi – khỏi sự sợ hãi tôn giáo, khỏi sự sợ hãi của nô lệ, khỏi sự sợ hãi của tinh thần, khỏi sự sợ hãi của tình yêu, khỏi sự sợ hãi của cái chết, khỏi sự sợ hãi của chính cái sống. Như một nghệ sĩ vẽ bức tranh vì người ấy thú vị bức tranh đó, vì nó là sự biểu hiện của mình, vinh quang của mình, hạnh phúc của mình, thì tôi làm việc này cũng như thế, tôi

không muốn bất cứ điều gì phát xuất từ bất cứ ai cả.

Các bạn quen với tình trạng có thẩm quyền hoặc với bầu khí của một thẩm quyền mà bạn nghĩ nó sẽ dẫn bạn tới trạng thái tâm linh. Các bạn nghĩ và hy vọng rằng một người nào khác có thể, bằng những quyền năng khác thường – bằng phép lạ - mang bạn tới cảnh giới giải thoát vĩnh cửu là hạnh phúc. Toàn bộ cách nhìn của các bạn về đời sống (bị) đặt trên tính chất thẩm quyền đó.

Các bạn đã lắng nghe tôi ba năm nay, bên lòng không chút đổi thay trừ một ít người. Giờ đây hãy phân tích những gì tôi phát biểu, hãy phê bình, để các bạn có thể hiểu trọn vẹn, tận nền tảng. Khi các bạn tìm kiếm một kẻ thẩm quyền để dẫn các bạn tới trạng thái tâm linh, các bạn buộc phải xây dựng một tổ chức chung quanh kẻ thẩm quyền đó. Bằng chính việc tạo ra tổ chức mà các bạn vốn cho rằng sẽ giúp kẻ thẩm quyền hướng dẫn các bạn tới trạng thái tâm linh, thì các bạn bị nhốt trong một chiếc lồng.

Nếu tôi phát biểu thẳng thắn thì xin nhớ cho rằng tôi làm như thế, không phải xuất từ sự nhần tâm, không phải xuất từ sự thô bạo, không phải xuất từ sự sôi nổi với mục đích của tôi, mà là vì tôi muốn các bạn hiểu điều tôi đang nói. Đó là lý do tại sao các bạn có mặt nơi đây, và thật mất thì giờ nếu tôi không giải thích quan điểm của mình một cách sáng tỏ và dứt khoát.

Mười tám năm nay các bạn chuẩn bị cho biến cố này, cho sự giáng lâm của Đạo Sư Thế Giới. Suốt mười tám năm, các bạn tổ chức, các bạn tìm kiếm ai đó ban cho con tim và tâm trí các bạn niềm khoái cảm mới, ai đó làm chuyển biến toàn bộ cuộc sống các bạn, ai đó cho các bạn sự am hiểu mới, ai đó nâng các bạn lên và đưa vào một kế hoạch mới cho cuộc sống, ai đó cho các bạn sự khích lệ mới, ai đó làm cho các bạn được giải thoát – và lúc này, hãy nhìn cái gì đang xảy ra! Các bạn hãy xem xét, lý luận bằng chính bản thân các bạn và phát hiện bằng cách nào mà niềm tin làm cho các bạn thay đổi – không phải là sự thay đổi nông cạn của việc đeo phù hiệu, cái đó vốn tầm thường, phi lý. Bằng cách nào mà niềm tin quét sạch tất cả những gì không cốt tủy của đời sống? Chỉ có một cách thẩm xét thôi: bằng cách nào các bạn tự do hơn, lớn lao hơn, nguy hiểm hơn cho mọi hiệp hội đặt căn bản trên sự giả trá và trên cái không cốt tủy? Bằng cách nào mà thành viên của tổ chức Ngôi Sao này trở nên khác biệt.

Như tôi đã nói, suốt mười tám năm các bạn đã chuẩn bị cho tôi. Tôi không màng việc các bạn có tin tôi là Đạo Sư Thế Giới hay không. Điều ấy chỉ quan trọng chút ít thôi. Vì tùy thuộc vào Dòng Tu Ngôi Sao nên các bạn công hiến thiện cảm, nghị lực của các bạn trong việc xác nhận Krishnamurti là Đạo Sư thế Giới, một phần hay hoàn toàn: hoàn toàn đối với những ai thật sự tìm kiếm, một phần đối với những ai mãn nguyện với nửa phần chân lý của mình.

Các bạn đã chuẩn bị mười tám năm và hãy nhìn bao nhiêu khó khăn đang ở trên con đường am hiểu của các bạn, bao nhiêu phức tạp, bao nhiêu tầm thường. Tiên kiến của các bạn, sợ hãi của các bạn, các kẻ thẩm quyền của các bạn, các giáo hội tân và cựu của các bạn – tất cả những cái đó, tôi xác nhận rằng đều là hàng rào cản trở sự am hiểu. Tôi không thể tự mình làm rõ ràng hơn được điều đó. Tôi không muốn các bạn đồng ý với tôi. Tôi không muốn các bạn đi theo tôi. Tôi muốn các bạn hiểu điều tôi đang phát biểu.

Sự am hiểu này là cần thiết vì niềm tin của các bạn chẳng những đã không làm chuyển biến các bạn mà chỉ làm các bạn rối rắm, và cũng vì các bạn không muốn đổi mặt với mọi sự đúng như chúng là chúng. Các bạn muốn có những thần linh của chính mình – những thần linh mới thay vì những thần linh cũ, những tôn giáo mới thay vì những tôn giáo cũ, những hình thức mới thay vì những hình thức cũ – tất cả những cái đó đều như nhau, đều vô giá trị, đều hoàn toàn là những rào cản, những giới hạn và là những chiếc nạng. thay vì những phân biệt thần cũ, thay

vì những thờ phượng cũ, các bạn có những thờ phượng mới. Các bạn hoàn toàn để tâm linh mình tùy thuộc vào một người nào khác, để hạnh phúc của mình vào một người nào khác, để sự giác ngộ của mình vào một người nào khác; và mặc dù các bạn đã chuẩn bị cho tôi mười tám năm nay, khi tôi nói với các bạn việc ấy là không cần thiết, khi tôi nói rằng các bạn phải bỏ hẳn chúng mà nhìn vào nội tâm mình, cho sự giác ngộ, cho vinh quang, cho sự thuần khiết và cho sự bất hoại của bản ngã, thì không phải chỉ một người trong các bạn muốn làm điều đó thôi. Có thể có một ít, nhưng rất ít, rất ít.

Thế thì tại sao có tổ chức?

Tại sao có người giả dối, giả nhân giả nghĩa đi theo tôi xem tôi là biểu hiện của Chân Lý? Xin các bạn nhớ cho là tôi không đang nói tới điều gì khác nghiệt hoặc tàn nhẫn nhưng chúng ta đang chạm tới một tình trạng mà ở đó có những vấn đề các bạn phải đối mặt. Năm ngoái tôi nói rằng tôi sẽ không thỏa hiệp. Lúc ấy chỉ rất ít người lắng nghe tôi. Năm nay tôi nói rõ điều ấy một cách tuyệt đối minh bạch. Tôi không hiểu làm sao mà hàng ngàn người khắp thế giới – các thành viên của Dòng Tu đã và đang chuẩn bị cho tôi trong mười tám năm mà nay lại không muốn nghe toàn bộ những gì tôi nói một cách vô điều kiện.

Thế thì tại sao có tổ chức.

Như tôi đã nói trước đây, mục đích của tôi là làm sao cho con người giải thoát vô điều kiện vì tôi xác nhận rằng chỉ có tâm linh là trạng thái bất hoại của bản ngã, là vĩnh cửu, là sự hòa hợp giữa lý trí và tình yêu. Đây là Chân Lý tuyệt đối, vô điều kiện, là chính Sự Sống. Bởi thế tôi muốn sao cho con người được tự do, hân hoan như chim giữa trời trong xanh, không nặng gánh, độc lập, ngây ngất trong tự do. Và vì những người đã chuẩn bị mười tám năm nay, lúc này tôi nói là các bạn phải được giải thoát khỏi toàn bộ những điều ấy, giải thoát khỏi những rối rắm của các bạn. Vì những điều ấy, các bạn không cần một tổ chức dựa trên niềm tin tinh thần. Tại sao có một tổ chức cho năm hoặc mười người trong một thế giới mà họ hiểu, họ phấn đấu, họ đặt sang một bên tất cả những cái không đáng kể? Và đối với những người yếu đuối thì không tổ chức nào có thể giúp họ nhận ra Chân Lý, vì Chân Lý ở trong mỗi người; nó không ở xa, nó không ở gần; nó vĩnh viễn ở ngay đó.

Các tổ chức không thể làm cho các bạn giải thoát. Không ai bên ngoài có thể làm cho các bạn giải thoát: không sự thờ phượng có tổ chức, không sự hãm mình vì một nguyên cớ, khiến các bạn được giải thoát, không việc lao bản thân mình vào các công việc khiến các bạn giải thoát. Các bạn dùng máy đánh chữ để viết thư nhưng các bạn không đặt nó lên bàn thờ để thờ phượng nó. Vậy mà đó là điều hẳn các bạn làm khi các tổ chức trở thành mối quan tâm chính của các bạn. “Có bao nhiêu trại sinh ở đây nằm trong tổ chức?” Đó là câu đầu tiên các phóng viên báo chí hỏi tôi: “Ông có bao nhiêu người theo ông? Bằng vào số lượng người theo ấy chúng tôi sẽ đánh giá điều ông phát biểu đúng hoặc sai” Tôi không biết có bao nhiêu người ở đó. Tôi không quan tâm tới điều đó. Cho dù ở đó chỉ có một người muốn sao cho giải thoát thì đối với tôi thế là đủ.

Thêm nữa, các bạn có lý tưởng rằng có một người độc đáo nhất nào đó giữ chìa khóa Vương Quốc Hạnh Phúc. Không ai giữ nó cả. Không ai có quyền giữ chìa khóa ấy. Chìa khóa ấy chính là bản ngã của bạn và Vương Quốc Vĩnh Cửu ấy ở trong sự thuần khiết và trong sự bất hoại của bản ngã tự một mình nó.

Như thế các bạn thấy hoàn toàn phi lý biết bao cái cấu trúc các bạn dựng lên trong khi các bạn tìm kiếm sự phù trợ vĩnh cửu, trong khi tùy thuộc vào những người khác cho sự an ủi, cho hạnh phúc, cho sức mạnh của các bạn. Các bạn chỉ có thể tìm kiếm những điều ấy trong chính

bản thân các bạn.

Thế thì tại sao có tổ chức?

Các bạn có thói quen để cho ai nói cho biết rằng các bạn đã tiến bộ ngang đâu, trạng thái tâm linh của các bạn tới lúc này ra sao? Thật ngây thơ! Nếu nội tâm các bạn đẹp hoặc xấu thì ngoài các bạn ra còn ai có thể nói cho các bạn biết? Nếu các bạn bất hoại thì ngoài các bạn ra còn có ai có thể nói cho các bạn biết? Các bạn không trang trọng trong những việc này.

Thế thì tại sao có tổ chức?

Nhưng chính những người thật sự khao khát thông hiểu, những người trông mong tìm thấy cái gì vĩnh cửu, không bắt đầu, không kết thúc, cùng nhau bước đi với sự chăm chú sâu xa, thì họ sẽ là mối nguy cho tất cả những gì không cốt tủy, cho những gì không thực tế, cho các loại bóng tối. Và những người ấy sẽ tập hợp, những người ấy sẽ trở thành ngọn lửa, vì họ là những người am hiểu. Chúng ta phải tạo ra bộ phận như thế và đó là mục đích của tôi. Vì tình bằng hữu chân tình – mà dường như các bạn không hiểu – sẽ có phần hợp tác thật sự của mỗi người vào đó. Và việc đó không vì kẻ thãm quyền mà vì cứu độ, không vì hi sinh cho một nguyên cơ mà vì bạn thật sự am hiểu, và từ chỗ đó có khả năng sống trong vĩnh cửu. Đây là cái lớn lao hơn mọi niềm vui, mọi hy sinh.

Thế thì, đó là một số lý do tại sao, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng suốt hai năm qua, tôi lập quyết định này. Nó không xuất phát từ sự bốc đồng thoáng qua. Tôi không bị bất cứ ai thuyết phục về quyết định này – tôi không để mình bị thuyết phục trong những việc như thế này. Trong hai năm qua, tôi đã suy nghĩ về vấn đề này, chậm rãi, cẩn thận, nhẫn nại và nay tôi quyết định giải tán Dòng Tu Ngôi Sao.

Krishnamurti Tinh Yếu
Nguyễn Ước Chuyển Ngữ
Trang 2-10